

MARIJINO KRŠTENJE

U šestome mjesecu posla Bog anđela Gabrijela u galilejski grad imenom Nazaret, k djevici zaručenoj mužu imenom Josip, iz kuće Davidove. A ime je djevici bilo Marija. Anđeo uđe k njoj i reče: "Zdravo, milošću obdarena! Gospod s tobom!" Ona se smete na te riječi i stade premišljati kakav bi to bio pozdrav. No anđeo joj reče: "Ne boj se, Marijo! Jer našla si milost kod Boga. I evo, zatrudnjet ćeš i roditi sina, i nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Gospod Bog dat će mu prijestolje Davida, njegova oca. On će kraljevati nad domom Jakovljevim zauvijek, i njegovu kraljevstvu neće biti kraja." Nato Marija upita anđela: "Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?" Anđeo joj odgovori: "Duh Sveti sići će na tebe i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to novorođenče, Sveto, biti nazvano Sin Božji. I evo, Elizabeta, tvoja rođakinja, i ona je začela sina u svojoj starosti; ovo je već šesti mjesec njoj, koju su zvali nerotkinjom. Jer Bogu ništa nije nemoguće". A Marija reče: "Evo sluškinje Gospodnje. Neka mi bude po riječi tvojoj!" I anđeo ode od nje. (Luka, 1)

Odmah valja primijetiti kako je Bezgriješna Djevica, koja je zanjela po **duhu svetome** (dakle, bez muškarca) **istovjetno** opisana kao takva i u Kršćanstvu i u Islamu. "Šesti mjesec" u kojemu Bog šalje anđela Gabrijela na nebu "duhovnog događaja" može biti motren kao dvanaesti Imam u nadolasku, pošto Isus i Imam dolaze skupa ($6+6=12$). Jer 6 je **kružni broj** baš kao i planeta **mjesec** i oboje se kao i Imam "vraćaju", **kruže** u i oko svijeta stvorenog, i takav "šesti mjesec" je "pola godine" ili polovina **dana**, dio **događaja**, uspon duha. U suri **Jasin** kaže se kako je "mjesecu određena putanja" i da se on "vraća kao suhi palmin prut". "Šesti mjesec" dakle, treba promatrati na taj način, motreno **okom srca**, kao **svoj mjesec** u nadolasku, dok na horizontalnoj, zemaljskoj ravni on i jeste (samo šesti) po redu mjesec računanja hronološkog vremena. Broj 6 je polovina od 12. "Druga polovina" jeste "jedna strana mjeseca", ona koju vidimo, Imam kao Lice Božje okrenuto ljudima. I kao što "druga strana

mjeseca” ostaje zauvijek nedosezljiva fizičkom oku, tako i svjetlosna bit Imama ostaje zauvijek nedosezljiva za onoga ko nema **srčani vid**, koji je duhovno slijep. Anđeo Gabrijel je anđeo donošenja Objave (melek Džibril). Za 27 - mu noć Svetog mjeseca Ramazana (postoje i drugačija mišljenja, da nije dvadeset sedma, no ovdje to nećemo razmatrati) **noć Kadr**, noć Sudbine, za tu noć Kur'an kaže kako se u njoj “spuštaju melec i Ruh”, te kako je ta noć “spas sve do pojave zore”. U nekim prijevodima Kur'ana piše kako se “spuštaju melec (anđeli) i Džibril (anđeo Gabrijel), no, to je netačan prijevod. Džibril je također anđeo i kao takav ne bi mogao biti spomenut zasebno i odvojeno (melec i Ruh) jer bi to značilo da se spušta “melek i melec”. **Ruh je Sveti Duh** koji nastanjuje prečisto tijelo Poslanikovo a nakon njega tijelo svakog od 12 Svetih Imama. Ova napomena je važna jer zbiljski događaj na duhovnom nebu i može **jedino** biti motren iz **mjesta poslaničke poruke (Čista Kuća)**. Govoreći o bezgriješnoj trudnici Marijinoj (Merjem) Kur'an kaže da se ona na **istočnu stranu** povukla od svojih ukućana”, te “jedan **zastor** da se od njih zakloni uzela”. Melek Džibril (anđeo Gabrijel) joj se pojavljuje u liku savršeno stvorena muškarca. Taj izaslanik najavljuje Isusovo rođenje, prenoseći poruku od Boga kako će novorođeno dijete biti **znamenje ljudima** i **znak milosti** Božje (u ovome se nazire puna **identičnost** Islamskog i Kršćanskog učenja). Marija se pita kako će “imati dječaka kad je nijedan muškarac dodirnuo nije” što je **identično** njenom pitanju anđelu Gabrijelu u Jevandelju po Luki: “Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?” Bremenita, ona se sklanja daleko negdje. Po Kur'anu, porodajni bolovi je prisiljavaju da dođe do stabla jedne palme gdje ona govori: “Kamo sreće da sam ranije umrla i da sam potpuno u zaborav pala”. No, anđeo, koji je bio **niže nje** je poziva i saopštava vijest da je **niže nje** potok, te joj sugerše da zatrese palmino stablo, “posuće po tebi datule svježe”, “pa jedi i pij i budi vesela”. Ova “veselost” je važna naznaka jer je vezana za usvajanje novih spoznaja, rađanje duhovnog čovjeka. Čitava priča je bremenita simbolima posvećujuće snage **duhovnog rodoslova**, one snage čiji je temelj postavljen preegzistentnim ugovorom Boga i ljudi. Marija se najprije povlači na “Istočnu stranu”, (ne na “Istok” nego upravo na **istočnu stranu** kako tekst i kaže) od ukućana svojih. Mudraci koji su kasnije došli da vide dijete i da mu se poklone, također dolaze “sa **Istoka**”. U oba slučaja radi se o “mjestima” **sve-**

te geografije duše a ne zemljopisnim činjenicama koje ukazuju na jednu od strana svijeta (Istok, Sjever, Zapad i Jug kao koordinate u fizičkom svijetu). Marija se povlači **Suncu u sebi**, suncu koje se rada sa Istočne strane, Isus koji se "rada" (dobija vjerovjesništvo) od **strane** Ehli-Bejta, **Kuće Čiste**. Tekst jasno kaže kako se Djevica povukla od svoje fizičke rodbine čime se ona otvara svjetlu Istočne strane, one "strane" (Imam je svjetlo Božje, strana Božja...) koja prihvata i oblikuje vertikalnu svjetlost, navlastito bivajući "stranom" (vodičem) te svjetlosti. Zatim Marija uzima jedan **zastor** kako bi se zaklonila od svoje porodice (Izvanjski gledano, to je komad platna kojim se svaka trudnica zaklanja od vanjskog svijeta, tkanina koja razdvaja i čini njen prostor nedostupnim pogledima ljudi. Naravno, taj obzir nas ovdje ne zanima) te postajući svjetlo Božje strane ona ga sada motri u **mjestu** poslaničke poruke. Ali **kako** izravno sučeljavanje nije moguće ("Bog ima 70000 zastora od svjetlosti. Kada bi oni bili uklonjeni, sjaj Njegova Lica bi spržio sve postojeće" - kaže Muhammed) neminovan je zastor. Jer, Muhammedanska svjetlost se u stvorene svjetove spušta **kao 12** svjetlosnih zastora (12 Svetih Imama). Kur'an također kaže da ako nešto trebamo od njih, **Kuće Čiste**, da to "tražimo iza zastora", a što je prosezanje **iza** zemaljske pojave Imama, spoznavanje Pola u "stanju" njegove čiste svjetlosti. Napuštanjem fizičke kuće ovoga svijeta Djevica ulazi u **Kuću Čistu**, te "uzimanjem zastora" ("kontaktom" sa Polom svijeta) ona motri svjetlosni obzir Vječnog Imama, pošto je u hronološkom vremenu Marijino vrijeme prije Muhammedovog. No, kako je Imam Ali sa svakim Poslanikom prije Muhammeda poslan tajno (to važi i za Marijino vrijeme tj. za poslanika Isusa) i sama Marija vlastito motrenje nužno mora smatrati **tajnim i nepriopćivim** a što kasnije u punoj mjeri vidimo kroz njenu šutnju (**zakon tajne** koji se u Kur'anu spominje vezano za duhovnu hranu u Poslanikovim sobama a gdje se kaže: "Nakon što jedete razidite se, ne upuštajući se u međusobni razgovor"). Zakonom tajne, samom "logikom" tog zakona Marija biva daleko od svijeta stvorenog (Bremenita, ona se sklanja negdje daleko) i zato je svaka duhovna tajna posvećena, budući da je riječima nepriopćiva. Nastupaju porodajni bolovi koji je prisiljavaju da dođe do stabla jedne palme. "Stablo" jeste stablo "kojemu se zabranjeno približavati", (**ljubav Kuće** koja se još ne može očitovati u **cjelini**, ni u Marijino doba ali **još uvijek**

ni sada) no, Marija se i ne približava “svojom voljom” već prisiljena bolovima. “Bol” je preduslov “duhovne trudnoće”, koji nas usmjerava ka **stablu kuće**, našoj **istočnoj strani**. Jedanput je Muhammed rekao kako “postoji jedno drvo vrlo slično muslimanu, a to je palma”. Dakle, palma ispod koje Marija dolazi je **pokornost** (“muslim” znači pokoran, pokornost) radanju duhovnog djeteta, vjera sama u njenoj elementarnoj formi iskazivanja Božjeg Jedinstva, ali na način njenog **ezoterijskog** očitovanja, a tu je, **u nutrimi** pokornost Bogu “bol svijeta”. Marija podozrijeva da ne može primiti cjelinu očitovanja ljubavi, te bi htjela doživjeti poništenje (fena) čak prije samog rođenja duhovnog djeteta (“kamo sreće da sam ranije umrla” - kaže ona). S tim u vezi je i njena želja za “padanjem u potpuni zaborav” (same sebe) usljed potpune “utopljenosti u Bogu”. Ovaj “zaborav” je često meditirano suljijsko stanje, zaborav svega osim Boga. Zatim se pojavljuje anđeo **niže nje**, koji joj ukazuje na potok, također **niže nje**. Očito je da je ona već ostvarila **dvostruki napredak** jer motri “ispred sebe” (dakle, kao nešto već integrirano) i anđeoske presvete inteligencije i specifičnosti **izdvojene** spoznaje, (potok) one spoznaje koja je već napustila ustaljenost općeg toka stvari. Ona **zatresa** (palmino stablo) **stablo Čiste Kuće**, tj. daje spoznajnu inicijativu iz pozicije svoje pokornosti Bogu. Po njoj će pasti datule svježje. **Svježina** datula jeste netaknutost plodova gnoze koje ona sada isčekuje budući da je napustila forme i metode ustaljene spoznaje, socijaliziranu religiju. Nakon što je Marija iskušala **zastor** Muhammedanske svjetlosti melek Džibril (anđeo Gabrijel) joj se ukazuje u liku **savršeno stvorena muškarca**, što je upravo njeno iniciranje u zakon **tajne**, (a prije približavanja stablu palme) jer **savršeni čovjek** može biti u užem (**solarnom**) smislu samo neko od **obitelji Kuće (14 prečistih)**. “Muškarac” jasno sugerise na Pol, (muški) ali je to **pol svijeta** motreno na nebesima duše a budući da je Marija žena on je nužnoću **tajne** muškarac. Riječ “stvoren” jasno govori o “prvobitnom stvaranju”, o svjetlosnom, pleromatskom čovječanstvu. O **svjetlima** koja su stvorena prije stvaranja svjetova, savršen čovjek je u svakom vremenu “stvoren”. Bilo je neminovno da ona **obitelj Kuće** motri **ovako**, jer i Imam Ali je **tada** kao Vječni Imam na historijskoj ravni poslan **tajno**, te taj **zakon tajne** neminovno preuzima i sama Marija. Taj “zakon tajne” se predočava na zemaljskoj razini egzistencije kao **zavjet šutnje** (“A ako vidiš čovjeka kakva, ti reci: “Ja sam se

zavjetovala Milostivom da ću šutjeti, i danas ni s kim neću govoriti” - Kur’an). Zavjet šutnje koji se zacijelo desio i na izvanjskoj razini bio je uzrok da Marija gestikulacijama ruku pokušava bezglasno objasniti svoje stanje. Ona se “zavjetovala Milostivom da će šutjeti” a riječ “rahman” (Milostivi) u korijenskom značenju može imati i riječ “matemica” (rahma) čime Djevičin zavjet šutnje ima *dvostruku dimenziju* vertikalne svjetlosti koja se nadaže kao obnavljajuća Milost (jer je radanje u fizičkom svijetu Božja Milost, dok Božja Milost obuhvata sve i u stalnom je “radanju”). Kur’an također kaže kako je Marija bila izložena sumnjama od strane svoje porodice (“I kada dođe porodici svojoj, noseći ga, oni rekoše: “O, Merjemo, učinila si nešto nečuveno” - Kur’an). U takvom stanju ona je bila dovedena pred neku vrstu suda izvanjskog svijeta, suda sastavljenog od svećeničkih glava i uglednih velikodostojnika tog vremena. Oni je ispituju sumnjajući u mogućnost bezgriješnog zaeća. Pošto je bila “nijema” morala je znakovima davati dokaze bezgriješnosti svoje trudnoće. Da bi sudijama pojasnila o čemu se radi, Marija je najprije prstima dotakla čelo kazujući im time da želi reći ono što je u njenoj glavi. Zatim je dotakla vrh stomaka govoreći im znakom da se sve što je u njenoj glavi očituje u njenom stomaku (tj. da je trudna bez kontakta sa muškarcem). A da govori istinu, svjedoci su joj dva andela na ramenima, pa je prstima desne ruke dotakla jedno pa onda drugo rame. *Neduznost* koja je obznanjena znakovima je raskrižje dva svijeta. To je bilo *prvo kršenje*, dokaz nevinosti iz ugla *zakona tajne*, pozicije šutnje. Tek mnogo kasnije, po uzoru na križ, krštenje biva obraćanje “Ocu i Sinu i Duhu Svetom”, i uvodi se u praksu nakon Isusovog odlaska sa ovog svijeta. Analogno tome, i svaki duhovni putnik svoju “duhovnu tudnoću” očituje (*samo*) znakovima i to ukoliko je primoran uslovima vanjskog svijeta. Razmatrajući sve ovo, biva jasnije zašto je Peti Imam rekao: “Ja sam drugi Krist”. Zakon tajne je u nepriopćivosti Božanskog djelovanja *kroz* čovjeka, ljudski motreno - brana za nepodobne. “Anđeo” je duh, a “Marija” duša. Njihovim duhovnim doticajem rada se “Isus bića”, rođen duhovnom trudnoćom. Kada prosvjetljeni duh dotakne dušu, iz doticaja njihova rada se dijete duhovne utrobe, porada se novo biće svjetlosnim dodirom. Ovo je put svakog mistika, svaki duhovnjak može spoznati *svoga Isusa*. Poznata Rumijeva prispodoba, Bošnjaci je prenose stotinama godina. I štuju Mariju iako mnogi čak ni danas ne znaju da su Merjem i Marija

jedna te ista osoba, te da je bezgriješno začéće na identičan način opisano u Kur'anu i Svetom Pismu.

Isus je također predstavljen kao *utjelovljenje samilosti*. Za tragače u nebesima duše, dovoljno. Prozora i vrata na kući je više, ali je svjetlost što ulazi kroz njih jedna, pisao je Mevlana. Ovo mora znati Bošnjak. Svaki. I svaki čovjek u Bosni jer i onaj ko ne gleda u svjetlost biva obasjan njome. Vrata i prozori je primaju, prelamaju i oblikuju. I onda kada o tome ne mislimo.